

LBRIS

We know
books

PETRU SEBASTIAN PLEȘA

SACRILEGIUL

#bestseller

Chișinău • București

2022

Cuprins

Prefață.....	3
Capitolul 1	
Viața.....	6
Capitolul 2	
Vânătoarea.....	34
Capitolul 3	
Șamanele.....	53
Capitolul 4	
Sălbaticul.....	72
Capitolul 5	
Sacrilegiul.....	93
Capitolul 6	
Mama.....	118
Capitolul 7	
Arma.....	126
Capitolul 8	
Fuga.....	144
Capitolul 9	
Lupta.....	172

Capitolul 1

Viața

— De ce nu ai făcut ce ți-am zis eu? De ce?

— Ama...

— De ce?

— M-a...

— Ți-am zis ce să faci și ți-am explicat!!! De ce nu ai făcut așa?

— Am...

— Nu mă interesează, trebuia să faci ce ți-am spus!

— Nu e...

— De ce nu ai făcut ce ți-am zis? a continuat ea, isterizată.

— Am...

— Taci! Să nu deschizi gura înaintea mea, animal împutit.

— Ce ai pățit, Ila? a întrebat o femeie care i s-a alăturat.

Tânăra avea părul lung, brunet, o atitudine semeță și emana putere. O haină lejeră îi flutura pe corpu-i bine definit. Avea ochii negrii, bărbia pătrată și un nas puternic.

— Sunt nervoasă, Zoa, a răspuns Ila. I-am zis prostului ăsta să îmi pregătească apă caldă și acum, când trebuia să o am gata pregătită, nu e. Mi-a venit sângerarea și nu mă pot spăla.

— Nu știi ce se întâmplă în ultimul timp, dar am mai auzit plângeri și de la alte mame.

— De ce nu am apă caldă? a țipat ea.

— M-a luat...

Atât a apucat să spună bărbatul și un pumn în ceafă l-a amețit. S-a clătinat pe picioare și a căzut.

— Trebuie să le amintim din când în când că trebuie să se supună, a spus Zoa, triumfătoare.

Departe, patru bărbați, înconjurați de un grup de copii, priveau îngrijorați toată scena.

— Ridică-te, animalule.

Cu tot efortul lui, bărbatul nu se putea ridica în picioare. Nerăbdătoare, Zoa l-a prins de părul lung și grizonat și l-a tras în sus, cu putere. Un țipăt scurt s-a auzit din gura acestuia, în timp ce se ridica cu greu.

— Voi nu aveți treabă? i-a întrebat Zoa pe cei care priveau scena de departe, fără să ia mâna din părul lung al bărbatului. Dispăreți, că altfel vin și la voi! a spus ea, cu încredere.

Bărbații au luat copiii de mână și au plecat fără să mai privească în urmă.

— Să continuăm! Când o amă sau o mamă îți spune să faci ceva, tu trebuie să faci! Știi Legea?

— Da, Ama Ila.

— Și dacă o știi, de ce nu ai făcut ce ți-am zis eu? De ce?

— Iartă-mă, ama, am vrut...

— Ai vrut, dar nu ai făcut, a spus ea furioasă, în timp ce i-a tras o palmă peste față. Bărbatul a încercat să se ferească, dar mâna puternică a Zoei, bine înfiptă în părul lui, nu l-a lăsat. De ce nu ai făcut ce ți-am spus?

Bărbatul, cu lacrimi în ochi și cu barba în piept, nu a mai răspuns. Barba îi tremura necontrolat și și-a ridicat mâinile ca să își protejeze fața.

— Ce faci? Ridici mâinile la mine? i-a zis Zoa, agresiv. Vrei să te înghită Gaia? Asta vrei, animalule?

— Nu, a șoptit el, cu vocea tremurândă.

— Te-am întrebat ceva! Nu mă înmoi tu pe mine cu lacrimi. Trebuia să faci ce ți-am zis? Trebuia! a spus ea, în timp ce ridica iar palma la el.

— Ila, Zoa, potoliți-vă, a spus o voce feminină târăgănată și răgușită.

Cele două femei numite s-au întors spre cea care le-a vorbit.

— Mamă, a spus Ila cu respect, i-am cerut să facă ceva pentru mine și nu a vrut să îmi îndeplinească cerința.

Cea numită mamă s-a apropiat încet. O femeie bătrână, scundă, cu părul alb strâns în coc, purtând o haină lungă și simplă, s-a apropiat de ele. În mână dreaptă avea un baston de lemn lustruit și era desculță. Avea o privire senină și o față de bunică binevoitoare. Era urmată îndeaproape de un bărbat, care părea a fi ajutorul ei personal.

— Ila, i-ai cerut să facă ceva pentru tine și a refuzat? a întrebat bătrâna, fără să se tulbure deloc.

— Nu, mamă. I-am cerut să îmi aducă apă și nu mi-a adus.

— L-ai întrebat de ce?

— Da, dar nu mi-a răspuns.

Mama s-a apropiat la un pas de cei trei. A apucat-o de mână pe Zoa și, cu blândețe, i-a luat-o din părul bărbatului.

— Nu ți-a răspuns pentru că nu i-ai dat voie să răspundă.

— Nu este adevărat, mamă, nu mi-a răspuns.

— Ali, de ce nu i-ai adus apă Ilei? a întrebat, fără să îi răspundă Anei Ila.

— Am fost după apă, dar când am ajuns cu ea în sat, Alea m-a văzut și a luat apa pentru ea, a spus el cu vocea tremurândă. Am plecat iar după apă, dar Alea mi-a luat-o, din nou. Apoi mi-a luat apa Pia, a spus el din nou, cu același timbru timorat.

— Dacă îl lăsa să vorbească, reușea să îți spună ce s-a întâmplat. Ali, mergi, ia vasele cu tine și adu-i apă Ilei. Dacă întreabă cineva sau vrea cineva să o ia, spui că eu am spus.

— Da, mamă.

Cu o mișcare a mâinii, mama i-a făcut semn să plece, pentru a îndeplini cerința. Toate trei au privit bărbatul care se îndepărta grăbit și gârbovit după vasele de lut cu care trebuia să aducă apă.

— Fetelor, și ei sunt copiii Mamei, ca noi toți. Nu vă mai comportați așa. Așa sunt ei, mai înceți, a spus bătrâna femeie. Cea care ne-a dat nouă viață, le-a dat și lor.

— Noi le-am dat viață lor, a spus Zoa, pe un ton agresiv.

— Mamă, cu tot respectul, a spus Ila, nu putem tolera lipsa de respect asupra unei mame.

— Ila, încă nu ești mamă, ești doar amă. După ce vei fi binecuvântată cu un copil, abia atunci vei deveni mamă și tu. Abia atunci

vei înțelege compasiunea și iubirea pentru toată creația Mamei, care ne dă viață și îi hrănește pe toți copiii ei în mod egal. Să nu mai faceți așa ceva, a spus ea pe un ton împăciuitor. Iar tu, Zoa, potolește-ți suflul războinic, nimeni nu este dușmanul tău. Nu trebuie să demonstrezi nimănui nimic, știm cu toții că ești cea mai puternică din satul nostru. Știi că ai sângele fierbinte, dar pregătește-te pentru sărbătoarea toamnei. Acolo poți demonstra tot ce vrei tu. Ai înțeles, Zoa?

— Da, mamă.

— Tu, Ila?

— Da, mamă, a spus și Ila.

— Sunt puțini bărbați care au grijă de poporul nostru, zilele astea. Mulți sunt la cules, o parte dintre cei rămași sunt duși sub îndrumarea Mamei Ore după piatră. Cei puțini care îndeplinesc muncile pentru sat au grijă de copii, aduc apă sau pregătesc mâncarea. Ne trebuie lemne pentru iarnă, precum și alte lucruri.

— Nu putem lăsa animalele astea să iasă din cuvântul nostru. Ce urmează? Să ne aducem noi apă? Nu de aia i-a făcut Mama noastră Gaia pe bărbați, ca să ne slujească?

— Zoa, când o să fii tu mamă, abia atunci o să hotărăști așa cum vrei. Mergeți la treburile voastre.

Ila a încercat să mai spună ceva, dar bătrâna a făcut un semn din mână. Discuția se încheiase și nu mai era nimic de vorbit. Așa hotărâse Mama Satului, iar lucrurile așa rămâneau. A plecat cu pași mici și lenți, urmată îndeaproape de ajutorul ei personal.

— Mamă, dacă îmi dai voie, pot să spun ceva?

— Spune, Pai, l-a încurajat ea.

— Ali trebuia să se grăbească să îndeplinească cerințele Ilei. Poate că nu trebuia să-i iei apărarea. Nu ar trebui să cerți viitoarele mame pentru un bărbat, a spus el, lingușindu-se pe lângă ea.

— Pai, sarcinile tale sunt foarte ușoare pe lângă ale celorlalți. Tu doar umbli după mine să mă servești, să mă ajuți, că acum sunt bătrână. Dacă ai fi fost tu în locul lui, nu ai fi reușit să faci mai mult decât el. Ali nu este leneș, l-am văzut cu ulcioarele cu apă. A făcut multe drumuri să aducă apă suficientă pentru mâncare, pentru mame și pentru băut. A muncit toată ziua și nu merita să

LIBRIS | We know books

fie lovit. În primăvară erau cinci bărbați care aduceau apă, acum au rămas doar doi.

— Dar...

Mișcarea unui deget al bătrânei i-a retezat dreptul la cuvânt lui Pai.

— După ce nu o să mai fiu mamă, amintește-ți că, poate, o să ajungi în locul lui. În primăvara viitoare o să alegem o înlocuitoare care, poate, nu te va accepta și va trebui iar să mergi la cărat apă și avut grijă de copii. Ca mamă, trebuie să am grijă de tot tribul. Dar asta nu e treaba ta. Haide să mergem la cortul meu, că mă dor picioarele.

În acest timp, Ila și Zoa au rămas pe loc, privind spre femeia care se îndepărta agale. Ambele erau nemulțumite de faptul că aceasta le-a certat. Și mai ales că era și Pai de față.

— Abia aștept să alegem altă mamă. Una mai în putere, că Mama Alei a îmbătrânit, a spus Zoa privind-o pe bătrâna femeie care se îndepărta.

— Da, a devenit prea moale cu proștii ăștia.

— Tu unde mergeai? a întrebat-o Zoa pe Ila.

— Mă duc, că trebuie să vină de la cules. Am grijă să pună la uscat boabele aduse. Dar prima dată, vreau să mă spal. Tu?

— Merg să cojesc bătele pe care le-au adus ieri de la pădure. Trebuie să le pun la uscat acum, cât sunt încă crude, altfel se îndoiaie sau crapă și nu le putem folosi.

Amândouă au plecat în direcții diferite ca să își îndeplinească sarcinile. Nemulțumirea se citea pe fețele lor.

După ce a plecat de lângă cele trei femei, Ali a mers până în mijlocul satului, de unde a luat o bătă lungă. De ea a agățat două ulcioare adânci de lut și apoi le-a sprijinit cu totul pe umărul drept. Le-a balansat cu grijă să nu cadă pe lungul drum. A plecat lejer spre micul râu care curgea la mai bine de o mie de pași de sat. Era supărat pentru că a fost lovit de către Zoa pe nedrept. A muncit toată ziua să aducă apă pentru toate necesitățile satului și, cu toate astea, tot a fost pedepsit. Nu ar fi trebuit să plece singur, nimeni nu o făcea, dar în acel moment nu îi mai păsa. Cel puțin două persoane mergeau să aducă apă, să adune boabe sau fructe.

Grupurile de culegători erau conduse de două sau trei mame sau, cel puțin, ame. Ele erau antrenate să folosească bătele lungi contra animalelor sălbatice. Mereu te putea pândi o panteră, vreun lup sau chiar mai rău.

După râu se afla un câmp nelocuit de nimeni, iar apoi se întindea o pădure adâncă, nesfârșită. Câmpul era prea aproape de pădurea care ducea până la munții cei uriași. Nimeni nu voia să locuiască acolo, era prea periculos. Din pădurea de la marginea Gaiei veneau majoritatea sălbăticiunilor care atacau atât satul lor, dar și satele vecine. Mamele aveau cu ele mereu o bătă lungă de doi metri jumătate. Fiecare mamă și fiecare amă aveau un cort numai al lor. Când o amă devenea mamă, se muta într-un spațiu mai mare. Băta fiecăreia era sprijinită chiar la intrare. Nu puține au fost nopțile în care au sărit să apere satul de o haită de lupi sau de vreun un urs flămând.

— Bine că mâine mă duc la cules, se gândea Ali în timp ce mergea pe câmpul înflorit. Măcar acolo nu mă mai aleargă nimeni și mai am și cu cine vorbi.

Cerul era senin, vântul cald adia încet și păsărelele cântau gălăgios. Drumul era foarte puțin în amonte. Mergea zi de zi pe cărarea bătătorită de toți ceilalți bărbați care aduceau apă cu spatele, în sat. S-a oprit pe loc pentru a privi spre un rug de mure. A văzut deja câteva coapte. Cu grijă, a cules fructele și le-a băgat pe toate odată în gură. Erau puțin acrișoare, dar erau bune. Din câțiva pași a ajuns iar pe drumul bătătorit, ce ducea spre râul căutat. Nu s-a mai grăbit, cum făcea de obicei. Dacă tot era să ia bătaie, măcar să o merite. Când a ajuns la apă, a lăsat cu grijă ulcioarele pe pământul moale. Vasele de lut le aveau de la Mamele Oalelor, care formau un trib la fel de mare ca al lor, dacă nu cumva puțin mai mare. Chiar lângă așezarea lor aveau o carieră de lut, pe care o foloseau să facă oale. Nimeni nu se pricepea mai bine decât ele să folosească lutul. Toate celelalte triburi, de la munții care atingeau cerul și până la satele apei, veneau la ele să ia oale sau ulcioare. Celelalte sate aveau grijă să le ofere mâncare, haine sau uneltele necesare. Tot ei le făceau și corturile. Singura problemă era drumul lung până la ele.

A îngeuncheat chiar pe marginea râului, și-a făcut mâinile căuș și le-a umplut cu apă proaspătă. Și-a spălat fața ridată. Încă mai simțea palma dată de Ila. Și-a mai spălat o dată fața, apoi a băut cu nesaț din apa rece.

Un mârâit în spatele lui i-a făcut sângele să-i înghețe în vene. Cu groază, și-a întors capul în lateral, de unde venea zgomotul. O felină cu colți de pumnal îl privea intens. Nu a auzit-o când s-a apropiat. A pipăit pe lângă el, neluându-și privirea de la fiară. Tremurând de spaimă, și-a dat seama că și-a lăsat bâta lângă oale și nu avea timp să o recupereze înainte de atacul panterei. S-a tras ușor în spate, terifiat. Inima îi bătea nebunește în piept, era sigur că o să sfârșească în burta bestiei. Nu își putea dezlipi privirea de ochii feroce ai prădătorului.

— Haaau, haaau, s-a auzit din depărtare.

Felina și-a întors capul, curioasă. Trei femei veneau în fugă către ea, cu bâtele ridicate și pregătite de atac. În urma lor fugeau grăbiți unsprezece bărbați cu coșuri de nuiele în spate.

— Haaau! au strigat ele iar, în cor. Felina s-a întors spre acestea, mârâind puternic. Cele trei alergătoare, de cum au ajuns, s-au interpus între panteră și Ali. Ceilați bărbați s-au poziționat în spatele lor.

— Amelor, la comanda mea. Să nu o omorâți. Voi dați, eu o țin, a comandat Magra. În timp ce a spus asta, și-a întins bâta spre felina cu colții de pumnal. Celelalte două, Loa și Elair, și-au ridicat bâtele, pregătite să lovească. Când animalul a încercat un atac, femeia și-a întins bâta în fața ei, oprindu-i elanul. În aceeași clipă, bâtele au coborât vijelios și au lovit fiara. O lovitură în cap, iar cealaltă în umărul drept. Un urlet furios s-a auzit din pieptul animalului. Enervată, pantera a încercat să atace iar. Aceeași strategie a păcălit-o din nou. Lovită puternic, speriată, s-a retras câțiva pași din calea lor. A încercat să se învârtă în jurul lor, dar bâtele au pornit iar vijelios spre ea. Doar un salt mare înapoi a făcut să scape nelovită. Înțelegând că nu poate vâna nimic, animalul s-a făcut nevăzut printre ierburile înalte.

Niciodată nu trebuiau să atace toate, deodată. Dacă felina nu era lovită, în timp ce își ridicau iar bâtele, puteau fi atacate letal. În caz că o mamă era singură și animalul sărea după lovitura cu

bâta, trebuia să ridice capătul pe care îl ținea în mână, în sus. În acest fel nu putea să o atingă și atacul frontal era evitat. Din aceea poziție trebuia să se răsucescă și, de acolo, putea lovi atacatorul cu capătul lung sau cu cel scurt, dacă era mai aproape.

— Haaau! au strigat toate cele trei femei învingătoare, către pantera învinsă.

În tot acest timp, Ali s-a ridicat de pe jos.

— De ce ai venit, mă, singur după apă? l-a întrebat Elair, contrariată.

— Știi că nu ai voie să pleci singur din sat. Dacă te mânca bestia? a zis Loa.

— Mai bine mă mânca! a replicat Ali, cătrănit.

Surprinse, Loa și Elair s-au pregătit să îl muștruluiască. Magra le-a făcut un semn din mâna stângă, în timp ce cu dreapta l-a prins de față. Bărbatul a încercat să se ferească, dar mâna ei a fost fermă. Urmele degetelor încă se mai vedeau pe obrazul lui. Femeia a privit amprenta, cu atenție.

— Cine te-a lovit? l-a întrebat.

Ali și-a deschis ochii mari, speriat. A privit-o pe Magra și nu știa ce să răspundă. Dacă nu răspundea, l-ar fi putut pedepsi, dar dacă răspundea, când mergea în sat îl pedepsea iar Ila.

— Ila, a răspuns el nesigur.

— De ce? a continuat ea interogatoriul.

— S-a supărat pe mine, că nu i-am adus apă.

— De ce nu i-ai adus apă, când ți-a cerut? l-a întrebat ea pe bărbatul care îi ocolea privirea.

— De fiecare dată când am ajuns cu apa în sat, mi-a luat-o cineva. Prima dată Alea, pe urmă Pia și tot așa, a spus el, temător.

— De câte ori ai dus apă azi?

— De mai bine de zece ori, a zis el, ridicând din umeri.

— Cu cine ai fost după apă?

— Cu Dain.

— Și cu apa lui ce s-a întâmplat?

— Apa lui a fost pentru mâncare și pentru băut.

— Aha! a exclamat ea. Îmi pare rău, a spus în timp ce l-a pupat pe obrazul palmuit. Hai, nu mai fi supărat, a zis Magra în timp

ce l-a ciufulit puțin. O urmă de recunoștință a răsărit în ochii lui umezi, urmată de un zâmbet timid. Cu toate că l-a îmbunat pe Ali, pe fața ei a apărut o urmă fină de nemulțumire.

— Așa e mai bine, a zis Magra, vrând să pară optimistă.

Elair a privit spre cer. Soarele era la mijlocul boltei cerești.

— Haideți să mergem, e vremea să mâncăm.

— Ali, grăbește-te să umpli ulcioarele.

După ce Ali a umplut vasele cu apă, au pornit cu toții spre sat.

Când au ajuns, au găsit mâncarea pregătită pe masa de piatră.

Restul satului mâncase, iar ce rămăsese era pentru ei. Cu toții erau flămânzi, dar sub comanda celor două ame au descărcat coșurile pline cu cereale. Ei au așteptat nerăbdători ca Elair și Loa să își ia mâncarea necesară, iar apoi s-au repezit dezordonat la masa de piatră.

— De câte ori v-am spus să nu vă mai îmbulziți? Mâncare este pentru toți. Mâncarea este sacră, vine de la Mama Gaia. Nu rămâne nimeni flămând, chiar trebuie să vă spun de fiecare dată? Haide, pe rând, unul câte unul.

Cu toții s-au dat un pas în spate, iar apoi, unul câte unul, s-au apropiat de masa plină. Mâncare era pentru toată lumea, dar pentru a fi ferită de micile animale, o țineau în cortul cel mai mare al satului. Acolo, doar mamele și amele aveau voie să intre. Dacă vreun bărbat sau băiat avea nevoie de ceva anume, trebuia să ceară cuiva.

Fiecare mamă s-a retras în cortul ei, iar culegătorii au rămas afară tolăniți, să se odihnească.

O oră mai târziu, Alei a ieșit afară, urmată de ajutorul ei personal, Pai. Văzând-o pe Azaleea, a chemat-o la ea.

— Este vremea de cules ciupercile. Ia-o pe Adal și pe Oia și mergeți în pădure. Luați zece bărbați, fiecare cu două coșuri mari și mergeți să culegeți tot ce găsiți. Să aveți grijă la sălbăticiuni!

— Bine, mamă. Mă duc să îi adun și plecăm, a spus Azaleea, îndreptându-se spre casa bărbaților. Când a ajuns la intrare, a intrat fără să spună vreun cuvânt. De acolo a ieșit cu zece bărbați care o urmau. I-a ales pe cei care nu au fost la cules de cereale de dimineață sau după piatră.

— Oog, a spus Azaleea, mergi și caut-o pe Oia. Ar trebui să fie în cortul ei, i-a arătat ea locul.

— Așa am să fac, mamă, a spus acesta.

— Voi cinci, mergeți și aduceți zece bâte lungi și 20 de coșuri, a spus ea, indicând un grup de bărbați. Iar tu, Nuir, du-te după Adal.

— Da, mamă, a spus bărbatul.

Oog a ajuns în fața cortului lui Oia. Era interzis pentru un bărbat să intre fără să fie invitat.

— Ama, a strigat el. Ama, m-a trimis Azaleea, să te chem.

— Ce s-a întâmplat? a zis Oia, scoțându-și capul din cort.

— M-a trimis Mama Azaleea să te chem, că mergem după ciuperci.

— Nu vin!

— Bine, ama, mă duc să îi spun.

Oog a ajuns la Azaleea și i-a comunicat refuzul lui Oia.

— Mergi și cheam-o pe Zoa.

— Ama, ama, m-a trimis Mama Azaleea.

Zoa a ieșit degrabă. Era acoperită doar cu o mică țesătură în jurul șalelor. Pentru o clipă, Oog a rămas fascinat de sănii ei feciorelnici.

— Nu te mai holba la țâțe, zi-mi de ce mă cheamă Adal, l-a apostrofat ea. Oog a simțit o îmbujorare puternică și nu mai nimeria cuvintele.

— Ne-a trimis mama la pădure după ciuperci, a spus el cu o voce nesigură.

— Mă îmbrac și vin, a spus ea, dispărând în cort.

În mai puțin de zece minute, toți erau pregătiți pentru activitate. Mamele aveau un cuțit la brâu, într-o teacă de lemn, și o bătă lungă cu ele. În rare cazuri luau cu ele câte un bolas. Bărbații cărau bâtele, pe care puneau coșurile.

Grupul nou format a plecat spre îndepărtata pădure. Sub conducerea celor două mame, cu toții au pornit la pas lejer. Ar putea părea doar o plimbare ușoară, culesul de ciuperci, dar nu era așa. Pericolele puteau apărea în orice clipă. Din iarba înaltă a câmpiei putea sări o felină, un șarpe veninos sau alte sălbăticiuni. Cele două mame erau pe flancuri, iar Zoa în față. Cu toții priveau în